

Sygnatura akt IV Ka 1083/22

1.

2.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2023 r.

4.Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1.Przewodnicząca:	1.SSO Agnieszka Połyniak
1.Protokolant:	1.Agnieszka Strzelczyk

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2023 r.

6.sprawy M. B.

7.syna A. i A. z domu J.

8.urodzonego (...) w D.

9.oskarżonego z art. 286 § 1 kk,

10.na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego J. K.

11.od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

12.z dnia 23 września 2022 r. sygnatura akt II K 201/19

13.uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1083/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z 23 września 2022r.. sygn. akt II K 201/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	M. B.	niekaralność oskarżonego	karta karna	303
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1		dokument wydany przez uprawniony podmiot, którego treść nie jest przez		

		strony kwestionowana	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Prokuratora zarzuciła na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i przyjęcie błędnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>poglądu, iż zachowanie M. B. nie wyczerpało znamion przestępstwa z art. 286§1 k.k. albowiem podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego z uwzględnieniem obowiązującego orzecznictwa i prawidłowego rozumowania prowadzi do odmiennego wniosku</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarówno apelujący prokurator, jak i oskarżyciel posiłkowy postulowali uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na zgodnie podniesiony w obu apelacjach zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, choć nieco odmiennie formułowany. Po analizie akt sprawy Sąd odwoławczy znał, iż obaj apelujący mają rację i w konsekwencji zaskarżony wyrok nie może się ustać. Istotnie bowiem ustalenia faktyczne</p>				

Sądu I instancji, jak i poprzedzająca je ocena materiału dowodowego, są nazbyt pobieżne, a przy tym wewnętrznie sprzeczne i jako takie nie mogą być zaaprobowane. Dla prawidłowej oceny zachowania M. B. kluczowe w tej sprawie jest przeanalizowanie nie tylko samych zeznań pokrzywdzonego, ale ustalenie, czy przedłożone przez oskarżonego faktury rzeczywiście potwierdzają zakup nowych, tj. nieużywanych części, i następnie skonfrontowanie z ustaleniami L. N., odnośnie części do silnika samochodu F. (...) i przeprowadzonych w nim napraw i wymiany tych części oraz M. M., dokonującego oględzin M. (...). Dopiero na tej podstawie Sąd Rejonowy będzie w stanie jednoznacznie stwierdzić, czy oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonego i następnie doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Te

dowody, który na ten moment przeprowadził ocenił nader pobieżnie, nie przeanalizował zasadniczej części "opinii technicznych" sporządzonych przez świadków, jak też szczegółowo nie przesłuchał ich na okoliczności związane z ujawnionymi rozbieżnościami między tym, co wynikało z wystawionych przez oskarżonego faktur, potwierdzających dokonane naprawy, a stanem poszczególnych części, które miały być, czy to wymienione, czy naprawione.

Przesłuchując L. N. Sąd a quo - co wynika z treści uzasadnienia - niezasadnie przyjął, że F. (...) w międzyczasie była naprawiany w jakimś innym warsztacie (i prace te dotyczyły tożsamyh elementów, jak te, wymienione przez oskarżonego), w konsekwencji czego ograniczył się do okazania mu opinii technicznej, którą świadek na zlecenie J. K. sporządził (k. 208v). Zaniechał

natomiast wyjaśnienia - o ile miał w tym zakresie wątpliwości - podstaw twierdzeń świadka, iż konkretnie wskazane przez oskarżonego na fakturach prace nie zostały wykonane i - co istotne - części nie były wymienione, choć przecież wyszczególniono je na fakturze. Poprzestał Sąd np. na zaprotokołowaniu twierdzenia L. N., że "musiałby się zapoznać wcześniej, żeby określić skąd wzięły się sformułowane przez niego wnioski", czy też, że "aby odpowiedzieć na jakiej podstawie stwierdzono brak wymiany wtryskiwaczy, musiałby ponownie przeanalizować materiał sprawy" (k. 209). Mimo tych stwierdzeń świadka, Sąd nie dążył, by te kluczowe kwestie wyjaśnić. Zamiast tego uznał, że wszystkie przesłuchane osoby są wiarygodne i przedstawiły to, co ustaliły, lecz nie ma podstaw, by podważać wyjaśnienia M. B.,

iż wywiązał się z umowy dotyczącej naprawy samochodów, za co pokrzywdzony zapłacił mu cenę wskazaną na fakturach (za wyjątkiem 3 uszczelek, za które pieniądze mu zwrócił).

Wskazuje zatem Sąd ad quem, że nie ma racji Sąd a quo, pomijając wnioski L. N., jako obarczone błędem, ponieważ opinię techniczną miałby wydawać w oparciu o oględziny pojazdu, który w międzyczasie uległ kolejnej awarii i został naprawiany w innym warsztacie, co nie może obciążać oskarżonego. Z akt sprawy wynika jednakże, że F. (...) istotnie uległ awarii - przegrzaniu silnika na terenie Niemiec, lecz - wbrew stanowisku Sądu - owa naprawa - jak zeznał J. K. - polegała wyłącznie na wymianie węża. Co istotne oskarżony M. B. w ramach tzw. "reklamacji" na lawecie miał przywieźć ten uszkodzony samochód do D. i dopiero odmówić jego naprawy, co zapoczątkowało całe

postępowanie (k. 58v). Okoliczności tych Sąd nie weryfikował, choć relacji J. K. w tej mierze również nie negował, co zdaje się potwierdzać sekcja 2.1 uzasadniania (k.274). Podobnie pobieżnie przeanalizowana została ta część depozycji J. K., dotycząca okoliczności w jakich ujawnił "wymianę termostatu" w M. (...) (k. 84v). Niewątpliwie te zaniechania rzutowały na ustalenia Sądu I instancji, gdyż z tego punktu ocenił opinie techniczne przedłożone przez pokrzywdzonego, a czego zaaprobować nie sposób.

Z opinii technicznej L. N. wynika bowiem, iż w dniach: 1, 2 i 4 marca 2018r. dokonał oględzin F. (...) i następnie skonfrontował swe spostrzeżenia z tym, co wynikało z poszczególnych pozycji faktur wystawionych przez oskarżonego (k. 21). Na tej podstawie m.in. uznał, że:

- stan nakrętki i połączeń

gwintowych śrub mocujących kolektor wydechowy do głowicy silnika wskazuje, iż wymiana uszczelki nie była wykonana, choć miała być wymieniona zgodnie z zapisem poz. 4 faktury;

- stan śrub mocujących pokrywę układu rozrządu wskazuje, że nie były odkręcane i wkręcane a elementy składowe rozrządu nie były wymieniane, a pod poz.5 i 8 faktury wskazano, że wymieniona została uszczelka pokrywy rozrządu oraz wymieniono zestaw rozrządu głównego;

- przy zaworze EGR nie były przeprowadzone żadne prace, tj. oczyszczenie i wymiana uszczelki, choć poz. 12. dotyczy uszczelki tego zaworu (w tym też zakresie oskarżony przyznał, iż uszczelki nie wymienił);

- uszczelka termostatu, którą oglądał, nosić miała ślady procesu starzenia, ujawnione zostały wgłębienia i

deformacje uszczelki, a poz. 15 faktury wskazuje na wymianę uszczelki termostatu;

- brak śladów odkręcania i zakręcania "zapieczonych" nakrętek, masa uszczelniająca pokryta warstwą brudu, choć poz. 23 świadczy o wymianie uszczelki pomocy wtryskowej;

- brak śladów demontowania i montowania pompy wspomagania, a po zdemontowaniu widoczne miały być "śladowe powierzchnie po uszczelce", a pod poz. 24 faktury widnieje uszczelka pompy wspomagania;

- stan elementów składowych układu rozrządu, tj zdeformowany ślizg świadczyć miał o tym, że elementy te nie zostały wymienione, choć poz. 28 faktury dotyczy ślizgów łańcucha głównego rozrządu;

- stan dwóch wtryskiwaczy paliwa pokrytych warstwą korozji miałyby świadczyć o braku ich regeneracji, a

poz. 32 faktury dotyczy demontażu zapieczonogo wtryskiwacza;

- poz. 4 faktury nr (...) dotyczy naprawy wybieraka skrzyni biegów, choć ten mógł być jedynie wymieniony, itd.

Z kolei M. M. w swojej opinii technicznej, wskazał, iż pompa i termostat zamontowane w samochodzie marki M. (...) mają cechy części używanych, a nie fabrycznie nowych ("wprost z półki sklepowej"), ponieważ były zaśniedziałe, porysowane na obudowach, ze śladami korozji i śladami co najmniej kilkukrotnego odkręcania, z mikropęknięciami na powierzchniach zewnętrznych, utlenione na zewnątrz i wewnątrz powierzchni obudów tych podzespołów (k.110).

Sąd w ogóle nie odniósł się do tych kwestii i wniosków L. N., czy M. M. (k. 226v), stwierdzając ogólnie, iż "oskarżony dokonał napraw w obu pojazdach, których

zakres i sposób dokonania był uzgadniany z pokrzywdzonym w trakcie prac", konstatując na tej podstawie, że to jedynie "efekt" tych prac był "niezadawalający dla oskarżyciela posiłkowego", co wyklucza odpowiedzialność karną oskarżonego, którego wyjaśnieniom dał wiarę.

Jakkolwiek w aktach sprawy znajdują się przedłożone przez oskarżonego kopie faktur, które mają potwierdzać, iż zakupił nową pompę i termostat (k. 101, 102), to jednakże na podstawie samych faktur nie można kategorycznie stwierdzić, że rzeczywiście były to części nowe (nieużywane) i przeznaczone do samochodu pokrzywdzonego. Stanowisko Sądu w tym zakresie nie przekonuje.

Sąd nie zweryfikował zatem linii obrony oskarżonego (k. 122, 187v) i nie skonfrontował z tym, co stwierdzili J. K. oraz L. N.

i M. M., którzy zakwestionowali, że zamontowane zostały nowe, tj. nieużywane, części. Wyjaśnienia oskarżonego nie tłumaczą bowiem dlaczego części w pojazdach oskarżonego, które miał zamontować jako nowe (niezależnie od tego czy wyprodukowane były jakiś czas temu, miały być przecież nieużywane), nosiły ślady eksploatacji i to długotrwałej. Dopiero wyjaśnienia tej kwestii umożliwi ustalenie, czy istotnie np. pompa była nowa (nieużywana), a wadliwa fabrycznie, co uzasadniałoby tezę, że oskarżony nie wprowadził pokrzywdzonego w błąd odnośnie tego, że wymiany dokonał. Podobnie postąpić należy w przypadku weryfikacji deklarowanej przez oskarżonego wymiany termostatu oraz pozostałych elementów, wymienionych na fakturach. Na tej też podstawie możliwe będzie ustalenie czy oskarżony działał umyślnie i z jakim zamiarem.

Z tych też względów nie można obecnie tak, jak postąpił Sąd orzekający, zanegować, że M. B. wprowadził J. K. w błąd odnośnie tego, co w istocie wymienił w jego samochodach oraz a priori przyjąć, że wszystkie te prace wykonał, a skoro tak pokrzywdzony winien mu był mu za nie zapłacić. Nie ma jednoznacznych dowodów, ani tym bardziej podstaw do wnioskowania, że oskarżony, bazując na przekonaniu pokrzywdzonego, iż dokonał wszystkich napraw, nawet zakładając, iż zostały one uzgodnione, w istocie nie doprowadził go celowo do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Rozważyć przy tym należy i to, czy w realiach sprawy, nie było to wyzyskanie błędu osoby rozporządzającej mieniem, której nie poinformował o rzeczywistym stanie rzeczy. Należy však podkreślić, że zaniechanie może stanowić formę realizacji znamienia modalnego „wprowadzenia w błąd”. Aktualnie jest

tu stanowisko Sądu Najwyższego, że „(...) wprowadzenie w błąd może mieć postać zarówno działania (np. sprawca przedstawia pokrzywdzonemu nieprawdziwe informacje dotyczące transakcji, za którą ma otrzymać od niego wynagrodzenie), jak i zaniechania (np. sprawca zataja przed pokrzywdzonym istotne informacje dotyczące obciążeń własnego majątku czy wady prawnej przedmiotu transakcji)” /wyrok SN z 19.07.2007 r., VKK 384/06, Lex nr 299205/. Dla odpowiedzialności karnej konieczne jest bowiem ustalenie, że między zachowaniem sprawcy a skutkiem w postaci błędnego wyobrażenia rozporządzającego mieniem o rzeczywistości, w części określającej elementy istotne z punktu widzenia decyzji o rozporządzeniu mieniem, zachodzi związek przyczynowy, oraz ustalenie, że między zachowaniem sprawcy a rozporządzeniem mieniem zachodzi

związek
przyczynowy (vide
wyrok SA w
Katowicach z
31.08.2000 r., II
AKa 191/00, Prok.
i Pr.-wkl. 2001/3,
poz. 19, oraz wyrok
Sądu Najwyższego
z 15.11.2002 r.,
IV KKN 628/99).
Rzeczą Sądu meriti
było zatem
zweryfikowanie, czy
nastąpiło
wprowadzenie w
błąd, które
poprzedziło
niekorzystne
rozporządzenie
mieniem, przy
jednoczesnym
rozumieniu
„wprowadzenia w
błąd” jako
„wywołania” u osoby
rozporządzającej
mieniem
wyobrażenia o
istniejącej
rzeczywistości, które
różni się od
„rzeczywistego stanu
rzeczy”. Takiej oceny
zachowania
oskarżonego nie
przeprowadzono.

Wskazuje Sąd
odwoławczy, że
prowadzenie w błąd
może przecież zostać
osiągnięte przez
**przemilczenie,
zaniechanie
poinformowania
o faktycznym,
prawdziwym
stanie rzeczy,
np. zatajenie**

**przed kupującym
takich**

**istniejących wad
towaru, które w
sposób istotny
wpływają na
obniżenie jego
wartości** (por. J.

Bafia [w:] J. Bafia,
K. Mioduski, M.
Siewierski, Kodeks
karny..., s. 538),
co dotyczy choćby
zamontowania

części używanych,
zaś o zamiarze
sprawcy przesądza
całokształt tak
podmiotowych, jak
i przedmiotowych
okoliczności. Nie

jest tu wymagane,
by potwierdził on
(przyznał) swój
zamiar. To na
podstawie
wszystkich
okoliczności

dotyczących danego
wypadku i osoby
sprawcy można
odtworzyć to, do
czego zmierzał,
czego chciał,
względnie –
postępując, w
określony sposób –
co przewidywał i na
co się godził.

Zebrany dotychczas
materiał dowodowy,
wbrew stanowisku
Sądu Rejonowego,
nie przesądza, iż
sprawa ma charakter
cywilnoprawny i
na gruncie tego

prawa winna być rozpatrywana.			
Wniosek			
o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brzmienie art. 454§1 k.p.k. obligowało tut. Sąd od uchylenia wyroku, a rzeczą Sądu I instancji będzie przeprowadzenie postępowania dowodowego na nowo oraz jego uzupełnienie poprzez ustalenie jakie części (i w jakim stanie) zakupił oskarżony do samochodu M. (...), o czym świadczyć by miały faktury z k. 101 i 102, i dopiero na tej podstawie skonfrontowanie tych informacji z wnioskami M. M. (w tym w kontekście tego w jakich okolicznościach J. K. okazał mu obie części). Na			

obecnym etapie Sąd odwoławczy ma zasadnicze wątpliwości odnośnie poprawności wniosku Sądu orzekającego i przyjęcia, że oskarżony zamontował części nowe, tj. nieużywane, które specjalnie zakupił w tym celu. W odniesieniu do samochodu F. (...), ponownie winien Sąd przeanalizować zeznania J. K. oraz P. S. w zakresie stanu auta w jakim wróciło po awarii w Niemczech (o ile nadal będzie miał wątpliwość co do wiarygodności pokrzywdzonego w tej części, gdyż tak należy ocenić sposób potraktowania zeznań J. K.), jak też przesłuchać L. N. odnośnie poszczególnych, ujawnionych przez niego rozbieżności w zakresie tego, co wykazał oskarżony na fakturach naprawy pojazdu, a tym, co widział, dokonując oględzin. Na tym etapie winien Sąd wyjaśnić czy na stan poszczególnych części mogła mieć wpływ awaria, której samochód uległ, tj.

<p>przegrzanie silnika, już po zakończeniu naprawy przez oskarżonego. Dopiero wówczas możliwe będzie ustalenie w sposób niebudzący wątpliwości czy oskarżony najpierw wprowadził w błąd pokrzywdzonego, a następnie wystawiając fakturę, "omyłkowo" wykazał jedynie 3 uszczelki, których nie wymienił, czy takich pozycji było więcej, a następnie doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. zapłaty za prace i części, które nie zostały wykonane i zamontowane. Wyrok uniewinniający w tym stanie faktycznym i dowodowym, jaki został przedstawiony wraz z apelacjami, nie może być bowiem zaaprobowany.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. K. zarzucił na podstawie art. 438 pkt 2, 3, 4 k.p.k. i art. 427 k.p.k.:</p> <p>1. naruszenie przepisów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

**postępowania, a
to art. 7 k.p.k
w zw. z art. 5§2
k.p.k. - poprzez:**

- odmowę
przyznania waloru
wiarygodności
zeznaniom
oskarżyciela
posiłkowego J. K.
w zakresie jego
twierdzeń, iż
oskarżony działał
celowo i z zamiarem
wprowadzenia w
błąd oskarżyciela
posiłkowego co do
zakresu i wartości
rzeczywistej
dokonanej naprawy
dwóch pojazdów
mechanicznych tj.
pojazdów M. (...)
oraz F. (...)
czym wywołał u
oskarżyciela
posiłkowego
niekorzystną decyzję
rozporządzającą
jego mieniem, co
skutkowało
przyjęciem, że
oskarżony swoim
zachowaniem nie
wyczerpał znamion
czynu zabronionego
stypizowanego w
art. 286§1 k.k. z
uwagi na brak po
jego stronie zamiaru
wprowadzenia w
błąd oskarżyciela
posiłkowego
podczas gdy
prawidłowa ocena
zeznań J. K.
prowadzi do

wniosku
przeciwnego,

**2. błąd w
ustaleniach
faktycznych,
mający wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku** polegający
na uznaniu, że:

- działaniu
oskarżonego nie
można przypisać
zamiaru
wprowadzenia w
błąd oskarżyciela
posiłkowego co do
wykonania naprawy
i wymiany
uszkodzonych części
w obu pojazdach,
nadto by oskarżony
czyni to z zamiarem
osiągnięcia korzyści
majątkowej podczas
gdy oskarżony w
postępowaniu
przygotowawczym
przyznał się do
dokonania oszustwa
polegającego na
sprzedaży
oskarżycielowi
posiłkowemu
(umieszczeniu na
fakturze) części
samochodowych
które nie zostały
faktycznie
zamontowane w
naprawianych
pojazdach a
dodatkowo
postępowanie
dowodowe (w
tym w szczególności
zeznania
oskarżyciela

	<p>posiłkowego, ekspertyzy L. N. oraz M. M., rachunki i faktury za naprawy i zakup części) wykazało, iż były to części samochodowe za które oskarżyciel posiłkowy zapłacił jak za części nowe a było to części używane - zakres i koszt napraw za które zapłacił oskarżyciel posiłkowy nie pokrywał się z zakresem napraw jaki deklarował oskarżony, co przy prawidłowych poczynionych ustaleniach prowadzi do wniosku, iż oskarżony działał z zamiarem wprowadzenia w błąd J. K. oraz z zamiarem uzyskania korzyści majątkowej</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Oдноśnie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, to wystarczającym jest odesłanie do sekcji 3.1 niniejszego uzasadnienia, bowiem w tej mierze Sąd odwoławczy wypowiedział się w związku z apelacją</p>				

prokuratora i powielanie tożsamy w treści wniosków jest zbędne. Natomiast zarzut z punktu 1. apelacji oskarżyciela posiłkowego jest nietrafny, a przy tym wadliwie skonstruowany. Sąd I instancji, co wynika z treści uzasadnienia nie zanegował zeznań J. K., choć "nie podzielił stanowiska co do sprawstwa oskarżonego" (sekcja 2.1 uzasadnienia), cokolwiek miałyby to znaczyć.

Nadto jednoczesne stawianie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. jest błędem, bowiem przepisy te mają charakter rozłączny. W sytuacji, gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny, kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygory art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. może nastąpić, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości. Skoro zaś apelujący stawia

<p>jednocześnie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (notabene zasadnie), to nie sposób jednocześnie twierdzić, że zaistniały wątpliwości, których nie można usunąć. Zarzut w tej części zaskakuje jeszcze o tyle, że przecież w razie ujawnienia przez sąd orzekający, iż takie niedające się usunąć wątpliwości zaistniały, zobowiązany jest rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego.</p> <p>Przypomnieć zaś należy, że apelująca zaskarżyła wyrok na niekorzyść oskarżonego. Ani uzasadnienie, ani żaden zapis z akt sprawy nie wskazuje, by Sąd meriti powziął jakiegokolwiek wątpliwości, o których mowa w tym przepisie i by rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
z przyczyn wskazanych w sekcji 3.1 uzasadnienia		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	niemożność skazania oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
<p>Uchylenie wyroku stanowi konsekwencję uznania, że uniewinnienie M. B. od zarzutu popełnienia obu zarzucanych aktem oskarżenia czynów, stanowiących występki z art. 286§1 k.k., jest efektem wadliwe przeprowadzonego postępowania dowodowego, tj. niewłaściwego, bo nazbyt pobieżnego przeanalizowania zgromadzonych dowodów, które miałyby stanowić podstawę ustaleń faktycznych (wymienione zostały w uzasadnieniu), np. opinia techniczna L. N., czy M. M., lecz w istocie nie zostały rzetelnie i wnikliwie przeanalizowane. Tak przeprowadzona ocena materiału dowodowego</p>			

skutkowała tym, że Sąd I instancji wyprowadził błędnie wnioski, iż cały materiał dowodowy zasługuje na uwzględnienie i wszystkie dowody świadczą "jedynie" o tym, że "sprawa ma charakter cywilnoprawny i na gruncie tego prawa winna być rozpatrywana", bowiem "oskarżony dokonał napraw w obu pojazdach, których zakres i sposób dokonania był uzgadniany z pokrzywdzonym (...), jednak efekt tych prac okazał się niezadawalający". W tym też zakresie swe stanowisko Sąd odwoławczy szczegółowo przedstawił w sekcji 3.1 uzasadnienia.

1.1.8.
***Zapetrywania
prawne i
wskazania co do
dalszego
postępowania***

Odnosnie tego, w jakim kierunku i zakresie Sąd I instancji winien uzupełnić postępowanie dowodowe, tut. Sąd wypowiedział się w sekcji 3.1 uzasadnienia,

omawiając zarzut apelacji prokuratora, zatem nie ma konieczności ponownego szczegółowego przedstawienia tej kwestii. Rzeczą Sądu orzekającego będzie bowiem ponowne przesłuchanie świadków w tej sprawie i przeanalizowanie ich zeznań w całości oraz we wzajemnym powiązaniu, jak też wyjaśnienie tego, czy M. B. zakupił nowe, nieużywane części, tj. pompę i termostat do samochodu M. (...), czy też np. części używane, jak też jakie konkretnie elementy silnika wymienił i jakie prace wykonał w samochodzie F. (...), tj. czy wszystkie pozycje z faktur, które wystawił (poza 3 pozycjami, co do których już przyznał, że "omyłkowo" je ujął) odzwierciedlają rzeczywisty zakres prac, za które pokrzywdzony zapłacił i o których wykonaniu go zapewniał.

1.10. **Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku**

Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS			
SSO Połyniak		Agnieszka	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowej w Dzierżoniowie	Prokuratury	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie M. B. od zarzutu popełnienia czynów z art. 286§1 k.k.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie M. B. od zarzutu popełnienia czynów z art. 286§1 k.k..	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana